

КЪЩАТА НА ТАЙНИТЕ 2: БИТКАТА НА ЗВЕРОВЕТЕ

Крис Кълъмбъс в съавторство с Нед Визини

1. Брендан Уокър знаеше, че пакетът ще пристигне до осем сутринта. Трябваше да пристигне. Беше избрал „Федекс рано сутринта” в уебсайта и там потвърждаваха, че за неговия район (*Сий Клиф* в Сан Франциско), „рано сутринта” означава осем. През нощта дори се бе събудил няколко пъти, за да проверява страницата с маршрута на „Федекс” и къде се намира пратката в момента. Ако не пристигнеше до осем, как щеше да отиде на училище?

- Брендан! Слизай веднага!

Той се дръпна от лаптопа и пристъпи към капака на пода, който беше единственият изход от стаята му. Понякога му се струваше странно, че стаята му е всъщност таванът на триетажна викторианска къща, но обикновено го смяташе за готино. А и това беше едно от *най-малко странните* неща в живота му.

Ритна резето. Капакът се плъзна, разгъвайки се в стълби, водещи от тавана към коридора на долния етаж. Брендан скочи долу и сгъна отново стълбите, пхна навътре въжето, което висеше от капака, оставяйки го да се подава няколко сантиметра по-малко отколкото трябваше. Така щеше да разбере, ако някой е влизал в стаята му, докато е бил на училище.

- Брендан! Закуската ти изстива!

Той хукна в посоката, от която идваше гласът на майка му.

В коридора профуча покрай три снимки на семейство Кристоф, бившите собственици на този дом. Те бяха построили къщата през 1907 г. Снимките им бяха избелели и оцветени в пастелни тонове, изглежда добавени години по-късно. Денвър Кристоф, бащата, имаше мрачно лице и квадратна брада. Съпругата му, Илайза Мей, беше красива и скромна. На снимките дъщеричката им Дейлия беше едно сладко и невинно бебе, ала Брендан я познаваше под друго име и като притежателка на необичайни умения.

Тя беше Ветрената вещица. Освен това се бе опитала да го убие поне шест пъти.

За щастие, през последните шест седмици Дейлия не създаваше проблеми. Беше... *Как се изразиха ченгетата? Безследно изчезнала, по всяка вероятност мъртва*”, помисли си Брендан. По-малката му сестра, Елинор, беше използвала една вълшебна книга, за да я

изпрати на „най-кошмарното място” и оттогава тя не се беше появявала. Това означаваше, че вероятно е дошло времето да свалят снимката ѝ. Само че всеки път, когато родителите на Брендан предлагаха това, той, Елинон и по-голямата им сестра, Кордилия, се възпротивяваха.

- Мамо, къщата се *нарича* „къщата „Кристоф”. Не можеш да свалиш снимките на семейство *Кристоф* – настоя Елинон миналата седмица, когато госпожа Уокър се появи в коридора с клещи и маджун. Елинон беше на девет и си имаше свои представи за нещата.

- Елинон, къщата сега е наша. Нали самата ти казваше, че е време да започнем да я наричаме къщата „Уокър”?

- Да, но сега мисля, че трябва да проявим уважение към предишните собственици – отговори Елинон.

- Така ще запазим връзката с историята на къщата – съгласи се Кордилия. Беше три години по-голяма от Брендан и скоро щеше да навърши шестнайсет, макар да говореше като жена на трийсет. – Би било същото като да сменят името на стадион за бейзбол на „Билиънеър Корпорейшън Фийлд”. Звучи фалшиво.

- Добре – въздъхна госпожа Уокър. – Къщата е ваша. Аз просто живея тук.

Госпожа Уокър ги остави и децата заговориха по-свободно. Снимките им припомняха невероятните приключения, които бяха преживели в къщата „Кристоф” – напълно откачените приключения, за които изобщо не се говори, за да не те вкарат в лудницата. Брендан често си мислеше: *Ако някой от нас се ожени и каже на хората: „Най-прекрасният ден в моя живот беше денят на сватбата ми”, ще излъже, защото най-хубавият ден в живота ни беше, когато се прибрахме невредими у дома преди шест седмици.*

- Наистина трябва да оставим снимките на семейство Кристоф на стената – обади се Кордилия. – Те са отговорни за цялото... за това положение.

- Кое положение? За това, че сме богати ли? – попита Елинон.

Звучеше странно. Само че беше самата истина. В края на откачените им приключения, когато Елинон бе пхнала във вълшебната книга (или по-скоро прокълнатата книга) желанието си Ветрената вещица да бъде прокудена, тя бе пожелала също и семейството ѝ да стане богато. Родителите им сега разполагаха с *десет милиона*

долара в сметката си като „обезщетение” за доктор Уокър. И семейството живееше охолно благодарение на тези пари.

- Да – потвърди Кордилия, - а също и за това, че живеем в смъртен страх, че Ветрената вещица може да се върне. – Тя погледна снимката на Денвър Кристоф. – Или пък Повелителя на стихииите.

Брендан потръпна. Не желаше да мисли за Повелителя на стихииите – самоличността, която Денвър Кристоф беше приел, след като станал магьосник, побъркан от „Книга на съдбата и желанията”. Книгата, същата книга, която бе осигурила богатството на семейство Уокър, беше празна, но напишеш ли нещо на листче, което да пхнеш вътре, желанието се сбъдваше. Както може да се предполага, продължителното използване на този вълшебен предмет оказваше страховит ефект върху тялото и ума и Денвър Кристоф се бе превърнал в Повелителя на стихииите. Всичко това беше страшно само по себе си, но истинският проблем беше, че Повелителя бе изчезнал и децата нямаха никаква представа къде е.

Като нищо можеше да живее в Баркли.

- Ето какво мисля аз – рече Брендан. – Целия месец, откакто се върнахме, снимките са си на мястото, а на нас не ни се е налагало да се занимаваме с двамата Кристоф в истинския живот. Това съвпадение ли е? Може и да е. Само че в тази къща нищо не се знае. Затова ще е по-добре да ги оставим там, където са.

Елинон хвана ръката му, а той хвана ръката на Кордилия. И в един кратък миг тримата мълчаливо си пожелаха всичко наистина да е свършило.

Тази сутрин Брендан профуча покрай снимките, а след това надолу по извитото стълбище, водещо към кухнята. Когато семейство Уокър купиха къщата „Кристоф”, тук беше красиво, но след като се сдобиха с десетте милиона, госпожа Уокър се побърка и избра модерна френска печка, която струваше повече от един лексус.

- Заповядай – каза тя, когато Брендан се настани между сестрите си на мраморния бар плот, подавайки му чиния вече поизстинали палачинки с боровинки. Той погледна наляво, после надясно. Кордилия разлистваше брой на „Тийн Воуг”, а Елинон играеше някаква игра на айфона на майка си.

- Я виж кой е решил да се събуди – подхвърли Кордилия.

- Да, какво правеше горе? – полюбопитства Елинон.

Брендан се нахвърли върху палачинките. Бяха вкусни. Но не бяха по-различни, отколкото в стария им апартамент.

- Ча'ам ва'ен па'ет – отвърна той с пълна уста.

- Гадост! Може ли първо да преглътнеш и *след това* да говориш? – извика малката му сестра.

- Защо? Кой ме гледа? – Брендан отпи глътка бадемово мляко. – Не сме в стола, нали? Да не те е страх, че ще ме види някоя от новите ти приятелки, дето има всички кукли на света?

- Не става въпрос за това – засегна се Елинон. – Би трябвало да се държиш прилично, а не го правиш.

- Преди изобщо не ти пукаше – каза Брендан.

- Богатите семейства трябва да се държат *възпитано!*

- Чакайте малко – намеси се госпожа Уокър. Погледна трите си деца. В много отношения си бяха същите, както преди да се преместят в къщата „Кристоф”: косата на Брендан стърчеше; бретонът на Кордилия почти скриваше очите ѝ като щит; Елинон беше набърчила нос, готова да скочи при следващото предизвикателство... но същевременно имаше чувството, че са различни. – Да не чувам думата с „б”, Елинон. Знаем, че всичко се промени, откакто баща ви получи обезщетението...

- А той всъщност къде е? – прекъсна я Кордилия.

- Излезе да потича – отвърна госпожа Уокър - и...

- Цяла сутрин ли ще тича? Да не тренира за маратон?

- Не сменяй темата! Исках да кажа, че макар финансовото ни състояние да е по-добро, *ние все още сме семейството, което бяхме.*

Децата се спогледаха, след това вдигнаха очи към майка си. Трудно им беше да ѝ повярват, докато стоеше в средата на ултрамодерната кухня.

- Това означава, че се уважаваме и не правим някои неща като например да ядем и да говорим едновременно. Също така означава и че се отнасяме *любезно* един към друг. Ако нещо ни обижда, *учтиво* молим другия да не го прави. Ясно ли е?

Кордилия и Елинон кимнаха, въпреки че Кордилия отново се бе върнала към музиката си – беше открила една исландска банда, която харесваше, банда, която

звучеше... „Ледено” е най-точната дума, помисли си момичето. *Правят най-ледената музика, която някога съм чувала.*

Напоследък на Кордилия ѝ беше приятно да се чувства ледено. Почти изтръпнала от студ. Това бе един от малкото начини да приеме откачените неща, които ѝ се бяха случили. Не можеше да сподели с никого какво е преживяла – не можеше нито да пише, нито да говори за това. Най-разумно бе да забрави, че някога се е случвало. Но не беше никак лесно и затова тя се опитваше да се разсейва. В стаята ѝ, например, бе инсталиран телевизор. Първо реши, че не трябва да остава по-назад от Брендан, който бе поискал и телевизор, и автомат за сушено телешко за тавана си (или както Кордилия го наричаше „пещерата на човекоподобния”). Но телевизорът, както и музиката, се бяха превърнали в утеха за нея, притъпявайки бурните емоции, които я завладяваха всеки път, когато си помислеше къде е била и какво е правила. Преди това четенето бе спасението ѝ, но напоследък не се радваше на книгите, защото точно те ѝ бяха докарали всичките неприятности! *Променям се*, помисли си тя. *Само че не съм сигурна, че е за добро.* Но в момента не можеше да мисли по този въпрос, защото Брендан бе забелязал вана на „Федекс” да спира отпред.

- Къде отиваш, Брендан?

Той излетя от кухнята, профуча покрай доспехите в антрето, мина под полилея и изскочи през входната врата в хладното утро на Сан Франциско. Хукна по пътеката, виеща се между огромните дъбове по безупречно поддържаната поляна отпред, покрай алеята за автомобили, където бе паркирано новото ферари на баща му... и се озова на Сий Клиф Авеню, където човек в униформа в синьо и оранжево беше спрял вана.

- Брендан Уокър?

- Аз съм! – отвърна той, подписа се за доставката на пакета и го отвори още на тротоара. Извади онова, което беше вътре... и ахна.